

La meua filla sóc jo

Música, dramaturgia i direcció **Carles Santos**

Des de fa més de deu anys el talent creatiu de **Carles Santos**, un dels nostres compositors més internacionals, ha trobat un camp abonat en un gènere nou que barreja música, veu, dansa i teatre: *Tramuntana Tremens*, *Asdrúbila*, *La Pantera Imperial*, *L'adéu de Lucrecia Borja*, *Ricardo y Elena*, *Lisístrata* o *El compositor, la cantant, el cuiner i la pecadora*, etc. són obres que han sobtat per la seva originalitat. ***La meua filla sóc jo***, el projecte pel 2005, es una òpera de petit format que planteja de nou els rics jocs entre realitat i fantasia, que singularitza les creacions de Santos.

Teatre Lliure de Montjuïc – Sala Fabià Puigserver (del 19 al 29 de maig)

La meua filla sóc jo

carles santos música, llibret i direcció

---

vestuari, caracterització i elements escenogràfics **mariaelena roqué** / disseny d'il·luminació **luis martí** / disseny de so **damien bazin** / coreografia **toni jodar**

---

antoni comas (tenor) *primer nen* i *sorelló* / **xavier galan** (baríton) *segon nen* i *sis-rossegats-sis* / **iván garcía** (baix) *tercer nen* i *bandolària negra* / **montserrat melero** (soprano) *xoxània* i *fotrilla* / **leticia rodríguez** (soprano) *xoxònia* i *babúrnia* / **oriol rosés** (contratenor) *adolescent* i *teòleg-industrial* / **clàudia schneider** (mezzo) *xixínia* i *virulat de catralla* / **alina zaplàtina** (soprano) *xixònia* i *potranca*

flauta-flautí **inés musso** / oboè **iker rey** / clarinet **ona cardona** / fagot **pepa fusté** / trompeta **cati mariano** / trompa **josu alcalde** / trombó **cassiel antón** / tuba **joan b. domènech** / percussió **marcel pascual** i **paco montanés**

ballarí

xavier estrada

música enregistrada

violí **sergi alpiste** i **vassil lambrinov** / cors **bernat català**, **neus franch**, **clara tarruell**, **judit urgelés** i el cor **lieder càmera**

veu en off

queralt albinyana

---

ajudant de direcció **anna llopart** / assistència musical **pere josep puértolas** / sistema de vols i mecanismes escènics **denis d'halleine** / ajudant de vestuari **miguel carbonell** / sastressa **isabel campos** / ajudant d'elements escenogràfics **luis martí**

---

elements escenogràfics **castells planas de cardedeu**, **oriol pont** i **jaume serrat**

---

producció executiva **companyia carles santos** amb **isabel castellet, p.c.** i **m.o.m./el vivero**

---

i els equips de **teatre lliure**

---

producció **teatre lliure** i **teatro español**
amb el suport de l'**institut valencià de la música**, **generalitat valenciana**
col·labora: **escola superior de música de catalunya – esmuc**

---

agraïments **usp institut universitari dexeus** / **hospital universitari vall d'hebron** (àrea **maternoinfantil**) / **isabel de pedro** / **matxalen de pedro** / **alícia pérez** / **nati romeu** / **jordi giró** / **muxart** / **anna latysheva (e.o.i.)** / **artez**

---

carles santos és el músic resident del **teatre lliure**
la **companyia carles santos** està subvencionada per l'**íctic-generalitat de catalunya**, l'**inaem-ministerio de cultura** i l'**ícticub-ajuntament de barcelona**

La meua filla sóc jo

Hi ha pares que tenen fills.

Hi ha pares que no tenen fills.

Hi ha pares que tenen fills i com si no els tinguessen.

Hi ha pares que no tenen fills, i com si els tinguessen.

Hi ha pares que són pares.

Hi ha pares que són fills.

Fills de qui?

Fills dels fills?

Fills d'ells mateixos, com la filla de mi mateix?

Filla de mi mateix?

La filla que jo sóc?

La filla que sóc de mi mateix?

Jo mateix sóc la filla de mi mateix i el seu nom no és el meu nom. Jo sóc, quan ella és.

La meua filla, que sóc jo, és una filla de quatre soprans i un clarinet, fins ara.

Tot això, a la vora de la mar i amb un pardal a la mà. jo?

Al pare ni se'l veu ni se'l sent, simplement, se'l nota.

La mare és fetitxista, plena de consums interns i es fa pintar les ungles dels peus.

Un primer amant, que no sóc jo, de la meua filla, que sóc jo, te un taronger ple de partitures i una olivera plena de llibres. Amb un arravatament amorós, buscant el gran-orgasme, van decidir penjar-se dels dos arbres mediterranis. Vuit músics els mosseguen els peus i els vuit aixequen la cama per a pixar.

El segon amant de la meua filla que sóc jo, és un capellà de sotana, birret i devocionari, de nom: teòleg-industrial. La meua filla, que sóc jo, l'atropella amb el seu vehicle. Ella, té l'ocasió de comprovar l'origen de la seua locura, bevent i xuclant la sang de la seua víctima. Cap dels dos es fa perdonar per déu.

El "sóc jo" invalida al pare i el deixa sense el dret al plaer que se li suposa.

Fins aquí, el pare, que no és ella, ha canviat sis vegades els mobles de la casa d'ell i de la mare fetitxista.

La mare fetitxista està al marge de tot això, i darrerament està molt preocupada perquè confon el seu nom amb el de la seua filla, que no sóc jo.

Tornant a la ciutat, la meua filla que sóc jo, participa en un concurs amb els ulls tapats, un bastó a la mà, una persona (jo?) dintre d'un estoig de tuba penjat del sostre, deu preguntes i el dret a matar.

Una de les preguntes és: quina diferència hi ha entre fer l'all i oli amb morter o amb una batedora?

Una altra pregunta és: "silence" de john cage?

Finalment, la meua filla, que sóc jo, ha decidit casar-se amb la primera persona que passa per davant d'ella. Un projecte de relació, basat en el desconeixement i l'oblit permanent.

El pare segueix viu tractant de renovar la seua identitat lluny de la mar i amb un pensament convenient.

Després de totes aquestes experiències, les filles-filla han decidit matar el pare, que segons ell, és la seua filla.

Les filles-filla, han proposat quatre maneres diferents d'executar la mort.

primera, obligant-lo a menjar hòsties en mal estat i data caducada fins la mort.

Segona, ofegant-lo amb l'orina del mascle anònim que pinta les ungles dels peus de Sebastiana Crapull.

Tercera, netejant-li el cor amb lleixiu.

Quarta, extirpant-li del cervell, la paraula: jo.

Amb aquesta última proposta d'execució del pare, la filla, deixa de ser la filla que és el pare i entre d'altres coses, deixa de tindre sentit el títol de l'obra: la meua filla sóc.

Carles Santos

carles santos

Carles Santos neix a Vinaròs (Castelló) al 1940. De formació clàssica, graduat al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona, dedica la seva carrera com a pianista a la música contemporània, gravant obres de Cage, Webern, Stockhausen i altres compositors. Dirigeix el Grup Instrumental Català amb seu a la Fundació Miró. Des de 1978 es dedica exclusivament a la composició i interpretació de la seva pròpia obra.

A banda de la producció musical existeixen una sèrie d'obres que per les seves necessitats pluri-disciplinars són presentades en l'àmbit teatral. Les més significatives són: *Tramuntana-Tremens* (1989), *La Grenya de Pasqual Picanya* (1991), *Asdrúbila* (1992), les òperes *Figasantos-Fagotrop: missatge al contestador, soparem a les nou* (1996), *L'esplèndida vergonya del fet mal fet* 1995, *La pantera imperial* (1996/97), *Ricardo i Elena* (2000), *L'adéu de Lucrecia Borja* (2001), *Sama Samaruck Suck Suck* (2002), *Lisístrata* (2003) i *El Compositor, la Cantant, el Cuiner i la Pecadora* (2003). I com a director escènic *El Barbero de Sevilla* (2000).

Aquestes obres han estat representades en diversos festivals i teatres nacionals i internacionals: Edinburgh International Festival, Brighton Festival, Salisbury Festival, Festival d'Automne de Paris, EXIT Créteil-Paris, TNP de Lyon, Hebbel Theater de Berlín, Recklinghausen Festival, ETI- Roma, Festival Internacional de Buenos Aires, Festival Otoño de Madrid, Teatro Central de Sevilla, Teatre Lliure, Mercat de les Flors, Teatre Nacional de Catalunya i el Festival de Theatre des Amériques-Montréal, entre d'altres.

Altres destacades composicions musicals són les **Fanfàrries de les Cerimònies Olímpiques i Paralímpiques Barcelona' 92**, la composició de la **Fanfàrria Biennal per a 2.001 músics**, estrenada el juny de 2001, en motiu dels actes de inauguració de la Biennal de les Arts de València. El novembre de 2001 es presentà la versió escènica de la Cantata *L'adéu de Lucrecia Borja*, estrenada a València el mateix any en la inauguració de la nova seu del Teatre Lliure a Barcelona.

Carles Santos, ha rebut una sèrie de premis que subratllen la seva trajectòria: **Premi Ciutat de Barcelona** a la Projecte Internacional (1996), **Premi Ciutat de Barcelona Música** (1993), **Creu de Sant Jordi** Generalitat de Catalunya (1999), **FAD** (1998), **Premi Nacional de Composició** de la Generalitat de Catalunya (1990), **MAX** Banda Sonora (2000), **Premi de la Crítica de Barcelona** a *Ricardo i Elena* com el millor espectacle musical (2000), **MAX** a la millor composició musical i a la millor direcció musical ambdós per *Ricardo i Elena* (2000), **Premio Importante** del Diario Levante, **Premi Nacional de Teatre** (Generalitat de Catalunya, 2001), Premi **MAX** a la millor direcció musical per *La pantera Imperial* (2002). **MAX** a la millor composició musical i a la millor direcció musical ambdós per *Sama Samaruck Suck Suck* (2003). Premi **MAX** per al millor espectacle musical, millor direcció musical i millor composició musical per *El Compositor, la Cantant, el Cuiner i la Pecadora* (2005).

mariaelena roqué

Nascuda el 1952, aquesta artista hispano-venezolana iconoclasta és actriu, ballarina, performer, dissenyadora de vestuari i escenògrafa. La seva formació multidisciplinària li ha permès col·laborar amb creadors de tots els àmbits: l'audiovisual, la fotografia, el cinema, el teatre i les arts plàstiques. Resideix a Catalunya des del 1982, i col·labora amb Carles Santos des de 1985, amb qui és fundadora de la Companyia Carles Santos, on participa com a actriu i creadora del vestuari i l'escenografia de tots els seus espectacles, entre els que destaquen ***Tramuntana-Tremens*** (1989), ***La pantera imperial*** (1996/97), ***Sama Samaruck Suck Suck*** (2002) o ***El Compositor, la Cantant, el Cuiner i la Pecadora*** (2003). Ha rebut el Premi de la Crítica de Barcelona pel vestuari de ***Figasantos-Fagotrop*** (1996) i per l'escenografia de ***Ricardo i Elena*** (2000).

carles santos i mariaelena roqué